

РЕШЕНИЕ

№ 4544

гр. София, 10.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4413** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на А. Г. Е., [ЕИК], със седалище [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, ап.24, чрез адв.Ч. срещу Ревизионен акт №Р-22221717005964-091-001/26.10.2018 г., издаден от Х. М.– орган възложил ревизията и М. М. - ръководител на ревизията, в частта потвърден и изменен с решение № 219/05.02.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С..

С жалбата се иска отмяна на РА, в частта на определен корпоративен данък за периодите за 2014,2015 и 2016 г. в размер на 3442,36 лв. и съответните лихви за забава в размер на 780,31лв , както и в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период м.07.2014г в размер на 1244,91лв и лехви за забава от 507,66лв, като издаден в противоречие с материалния закон. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. Ч., който излага съображения за незаконосъобразност на РА и претендира присъждане на разноските по делото.Тъй като жалбата е подадена на 30.01.2019г и решаващията административен орган се е възползвал от правомощието си да постанови решение по реда на чл.156 ал.б от ДОПК,то и съдът намира ,че е сезиран единствено с жалба против описания РА в частта,с която е изменен/ КД за 2014г / и потвърден/ КД за 2015 и 2016г/ и съответните лихви,но не и в частта на отмяната на РА –за установени задължения по ЗДДС за данъчен период м.07.2014г и съответните лихви.

Ответникът – директор на дирекция ”ОДОП” – С., чрез процесуалния представител юрк. П., излага подробни доводи за законосъобразност на РА в съдебно заседание и моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221717005964-020-001/ 07.09.2017 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството за корпоративен данък за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г. и за ДДС за данъчните периоди от 01.01.2014 г. до 31.07.2017 г. Заповедта е издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на Х. Б. М., съгласно Заповед №А-10988/28.08.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. ЗВР е връчена на 20.09.2017 г. по електронен път, от която дата започва да тече определеният 3-месечен срок за извършване на ревизията.

На основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) №Р-22221717005964-020-002/18.12.2017 г., срокът на ревизията е продължен, като е определен краен такъв до 20.02.2018 г. ЗИЗВР е издадена от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221717005964-092-001/15.03.2018 г., връчен по електронен път на 20.03.2018 г. Във връзка с депозирано от страна на ревизираното дружество искане, с Уведомление №Р-22221717005964-РУС-001/05.04.2018 г. срокът за подаване на възражение и представяне на доказателства срещу РД е продължен до 03.05.2018 г. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение вх. №53-00-1256/03.05.2018 г., което е обсъдено от органите по приходите в РА и преценено като неоснователно. Доказателства към възражението не са представени.

Ревизията приключва с РА №Р-22221717005964-091-001/26.10.2018 г., издаден от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и М. И. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 26.10.2018 г. по електронен път.

Предмет на оспорване в настоящото производство са допълнително определените задължения за корпоративен данък за 2014 г., 2015 г. и 2016 г. в общ размер на 3 442,26 лв., ДДС за данъчен период м. 07.2014 г. в размер на 1 244,91 лв. и начислените с РА лихви за забава за посочените задължения общо в размер на 1 287,97 лв.

С оглед обективното установяване на всички факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства, в хода на ревизията са извършени процесуални действия, резултатите от които са отразени в РД.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на [фирма] е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №Р-22221717005964-040-001/27.09.2017 г., в отговор на което са представени изисканите документи на 06.11.2017 г.

В резултат на предприетите процесуални действия ревизиращите органи са направили

следните констатации:

Основната дейност на [фирма] е свързана с извършване на туристически услуги, в т.ч. продажба на самолетни билети, за което е представен Лиценз за извършване на туроператорска дейност №РК-01-6338. Съгласно декларирани от ревизирувания субект данни, отразени в констативната част на РД, дейността на дружеството се осъществява в собствен обект – офис, находящ се в [населено място], [улица], партер.

I. В частта на облагането с корпоративен данък по ЗКПО:

За ревизираните периоди [фирма] е подавало годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО с деклариран данъчен финансов резултат, както следва: за 2014 г. – данъчна печалба в размер на 3 421,82 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 342,18 лв.; за 2015 г. – данъчна печалба в размер на 16 513,44 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 1 651,34 лв. и за 2016 г. – данъчна печалба в размер на 8 802,22 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 880,22 лв. Декларируваният корпоративен данък е внесен, като в случаите на просрочие е внесена и съответната дължима лихва за забава.

В хода на ревизията е установено, че с Нотариален акт от 24.02.2014 г. (№180, том I, рег. №3211, дело №155 от 2014 г.) [фирма] е закупило собствен офис на адрес [улица], партер. Плащането е било осъществено посредством усвоен кредит от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Анализът на представените първични документи и на данните, отразени в информационната система на НАП е дал основание да се приеме, че на посочения адрес никога не е имало регистриран касов апарат и няма данни имотът да е бил ползван за офис. Органите по приходите са посочили, че проверка, извършена на 12.03.2015 г. от служители на отдел „Оперативни проверки“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е установила, че офисът на дружеството се намира на адрес [улица], вх. Б, ет. 8, ап. 24. От друга страна, ЕКАФП на името на дружеството е регистриран на 06.02.2012 г. на адрес [улица], офис 1. С оглед изложеното, ревизиращият екип е приел за безспорно установено обстоятелството, че ревизираното дружество не използва по предназначение закупения офис.

Във връзка с горното, органите по приходите са се позовали на разпоредбата на чл. 59 от ЗКПО, съгласно която начисляването на данъчни амортизации се преустановява, когато съответният актив временно не се използва (не носи икономическа изгода) през период, по-дълъг от дванадесет месеца, като начисляването се преустановява от началото на месеца, следващ месеца, през който е изтекъл този срок, без данъчният амортизируем актив да се отписва от данъчния амортизационен план. Посочено е, че по реда на ал. 2 от същата разпоредба при определянето на данъчния финансов резултат за годината, през която е изтекъл дванадесетмесечният срок, годишната данъчна амортизация на данъчно задълженото лице се намалява с размера на начислената данъчна амортизация за актива през дванадесетте месеца, през които активът не се е използвал.

Предвид изложеното, ревизиращият екип е извършил преобразуване на декларираните по реда на чл. 54, ал. 1 от ЗКПО намаления на финансовия резултат за всяка от ревизираните години, като е признал размера на годишните данъчни амортизации на всички останали активи, с изключение на тези за придобития имот.

Отделно от горното е установено, че през 2014 г. [фирма] е отчело разходи за закупени строителни материали на обща стойност 6 224,56 лв. (без ДДС) по 8 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма],

ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], предназначени за ремонт на закупения офис. Доколкото е прието за безспорно установено, че придобитият офис не се използва за независимата икономическа дейност на дружеството, с РА посочените разходи не са признати за данъчни цели на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО и с техния размер е извършено увеличение на деклариания данъчен финансов резултат за 2014 г.

Допълнително е установено, че в представената оборотна ведомост за 2016 г. са отразени разходи в размер на 81 870,69 лв., докато в подадената годишна данъчна декларация за същия отчетен период са деклариран разходи в размер на 99 426,70 лв. Посоченото несъответствие в размер на 17 556,01 лв. е възприето от ревизиращите органи като отчетени разходи, които не са документално обосновани. В резултат на това и на основание чл. 23, ал. 2, т. 1 във връзка с чл. 26, т. 2 от ЗКПО, с посочената сума е извършено преобразуване в посока увеличение на деклариания данъчен финансов резултат на дружеството за 2016 г.

Вследствие на извършените в хода на ревизията преобразувания, декларираните от [фирма] размери на данъчните финансови резултати, респ. на дължимия корпоративен данък по години са променени, както следва:

За 2014 г. декларираната данъчна печалба в размер на 3 421,82 лв. е преобразувана на 13 089,38 лв., а декларианият корпоративен данък в размер на 342,18 лв. е определен на полагащ се такъв в размер на 1 308,94 лв. На основание чл. 175 от ДОПК за дължимата разлика в размер на 966,76 лв. са начислени лихви за забава в размер на 350,65 лв.

За 2015 г. декларираната данъчна печалба в размер на 16 513,44 лв. е преобразувана на 19 956,44 лв., а декларианият корпоративен данък в размер на 1 651,34 лв. е определен на полагащ се такъв в размер на 1 995,64 лв. На основание чл. 175 от ДОПК за дължимата разлика в размер на 344,30 лв. са начислени лихви за забава в размер на 89,82 лв.

За 2016 г. декларираната данъчна печалба в размер на 8 802,22 лв. е преобразувана на 30 114,23 лв., а декларианият корпоративен данък в размер на 880,22 лв. е определен на полагащ се такъв в размер на 3 011,42 лв. На основание чл. 175 от ДОПК за дължимата разлика в размер на 2 131,20 лв. са начислени лихви за забава в размер на 339,84 лв.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на ревизираното лице на 26.10.2018 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОДОП” – С. е подадена чрез ТД на НАП С. на 02.11.2018 г.

С решение № 219/05.02.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С., постановено в срока по чл. 156, ал.6 от ДОПК и връчено на оспорващия на 08.02.2019 г., РА е тменен в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период м.07.2014, потвърден е РА в частта на установените задължения за КД за 2015 и 2016г и РА е изменен за КД за 2014г като са установени задължения в размер на 686,48лв и съответните лихви.

Жалбата по съдебен ред, подадена чрез ответния административен орган на 30.01.2019 г. срещу ревизионния акт, е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от

компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Ревизията е възложена от компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, а обжалваният РА е издаден в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. При издаването на оспорения РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В рамките на настоящето съдебно производство по искане на жалбоподателя бяха събрани единствено писмени доказателства, като в първото с.з. жалбоподателя оттегли искането си за назначаване на СТЕ, доколкото същата се отнася до облагането с ДДС, а този въпрос е разрешен позитивно за жалбоподателя в административното обжалване. От приетите писмени доказателства, изходящи от ЧЕЗ Електро България ЕАД/ стр.94-101/ и удостоверение на стр.112,113 се установява, че е заплащана електроенергия от жалбоподателя за обект на [улица]-фитнес в периода 09.2014-12.2016г. За същия адрес има заплатена сметка и за кабелен интернет за м.03.2014г, както и платен СОТ- удостоверение на стр.116 за периода м.05.2014-м.10.2016г. От страна на А1 България ЕАД е постъпило писмо – стр.124, удостоверяващо, че А. Г. Е. е заплащало регулярно сметките си за телефон в периода 2014-2016г. Разпитаният свидетел в с.з. на 21.01.2020г – Е. А. Б. заявява, че е работила с А. Г. Е. и е ходила на бул.С. шосе във връзка с оферти за пътуване. Фирмата се занимава със самолетни билети и екскурзии. Този свидетел обаче не заявява категорично дали става въпрос за офиса на А. Г. на [улица] или този на № 105, в който е регистрирано ЕКАФП и спомените са й към 2012г, когато офиса на № 113а още не е бил закупен.

Въз основа на приетите по делото доказателства и установените чрез тях факти и обстоятелства, настоящият съдебен състав приема за установено следното: Между страните няма спор, че с Нотариален акт №180/2014 г. ревизираното дружество е придобило недвижим имот, представляващ фитнес помещение - самостоятелен обект, находящ се в [населено място], [улица], партер. В хода на производството обаче, не са събрани, респективно не са представени от страна на жалбоподателя каквито и да е доказателства, че процесният недвижим имот през ревизираните 2014 г., 2015 г. и 2016 г. е използван за целите на извършваната от дружеството дейност – било фитнес услуги (съгласно данните от НА) или туристически услуги, които попадат в обхвата на декларираната от [фирма] дейност. Съгласно констатациите на органите по приходите, в информационната система на НАП към тези периоди също така няма данни за регистриран ЕКАФП на адреса на недвижимия имот. В тази насока нито свидетелските показания доказаха, че именно имота на [улица] е използван за дейността на дружеството, нито пък доказателствата за заплащани ел. енергия, телефон, интернет и СОТ биха могли да докажат, че в този имот се е развивала стопанска дейност на дружеството- жалбоподател.

Органите по приходите са установили, че в Протокол №АА217081/02.02.2015 г. са обективирани резултати от извършени оперативни контролни действия спрямо [фирма]. Проверката в обект за предоставяне на туроператорски услуги в [населено място], [улица] №105 е установила наличие на регистриран ЕКАФП с рег. №315324. Посочено е, че търговският обект е с площ около 15,00 кв.м. и съвпада с адреса на местоживеене на управителя на дружеството. Посоченият адрес обаче, е различен от този, на който се намира процесният недвижим имот.

Съгласно данните, налични в информационната система на НАП, адресът на регистрация на ЕКАФП е бил променян неколkokратно, като на 20.03.2018 г. същият е регистриран на обекта, находящ се на [улица]. До тази дата обаче, както се посочи и по-горе няма каквито и да е данни, че посоченият имот е използван за икономическата дейност на дружеството.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от ЗКПО начисляването на данъчна амортизация започва от началото на месеца, в който данъчният амортизируем актив е въведен в експлоатация или от началото на следващия месец. Датата на въвеждане в експлоатация следва да е документално обоснована. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от ЗКПО пък начисляването на данъчни амортизации се преустановява, когато съответният актив временно не се използва (не носи икономическа изгода) през период, по-дълъг от дванадесет месеца. Начисляването се преустановява от началото на месеца, следващ месеца, през който е изтекъл срокът по изречение първо, и се възобновява от началото на месеца на връщането на актива в експлоатация. Данъчният амортизируем актив не се отписва от данъчния амортизационен план.

Според настоящият състав доколкото процесният имот е закупен с НА от 24.02.2014 г., следва да се посочи, че по отношение на непризнаването на амортизации за данъчни цели в случая е относима разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от ЗКПО – няма данни активът изобщо да е въведен в експлоатация още към 2014 г. (когато е закупен), като липсва документална обосновааност на това обстоятелство, както изисква законовата разпоредба. За да се амортизира, респективно да се начисляват амортизации за един актив, същият безспорно следва да се използва в дейността на дружеството към съответния данъчен период. Както се посочи по-горе обаче, до 2018 г. няма каквито и да е индиции в тази насока. Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че РА е законосъобразен в частта на извършеното преобразуване на финансовия резултат по ЗКПО във връзка с непризнатите за данъчни цели амортизации за периодите 2014 г., 2015 г. и 2016 г.

Що се отнася до извършеното преобразуване на данъчния финансов резултат на дружеството за 2016 г. със сума в размер на 17 556,01 лв., представляваща установено несъответствие в размера на разходите, отразени в представена оборотна ведомост и на декларираните такива в подадената ГДД от страна на жалбоподателя нито са дадени обяснения за несъответствията, нито са представени доказателства в рамките на административното и съдебното производство, че разходите в размер на 17 556,01 лв. в действителност са документално обосновани по смисъла на ЗКПО.Ето защо и в тази си част оспореният РА се явява законосъобразен.

Това води до отхвърляне на жалбата против РА,като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 481,41лв съгласно действащата разпоредба на чл.8 ал.1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения към датата на края на устните състезания на спора.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, 3 отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. Е., [ЕИК], със седалище [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, ап.24, чрез адв.Ч. срещу Ревизионен акт №Р-22221717005964-091-001/26.10.2018 г., издаден от Х. М.– орган възложил ревизията и М. М. - ръководител на ревизията, в частта потвърден и изменен с решение № 219/05.02.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С..

ОСЪЖДА А. Г. Е., [ЕИК], със седалище [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, ап.24, чрез адв.Ч. да заплати на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при НАП сума в размер на 481,41 лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.160 ал.6 от ДОПК.

СЪДИЯ: